

Karel Makoň

Spojovací význam Davidova

žalmu č. 24

(Autor zakazuje jakékoliv úpravy textu, včetně gramatických!)

*****

Tento žalm je jedním z nejdůležitějších textů Starého zákona, který měl vysvětlovat, jak se tzv. existenční cestou dostat do vědomého spojení s Bohem. To je ovšem jenom jeho esoterní smysl, připravený pro ty, kteří mají uši a slyší, nikoliv pro ty, kteří sice mají uši, ale neslyší.

Žalm 24. navazuje organicky na poučení z Genese, kapitoly první až třetí. Toto poučení jsem měl příležitost už vysvětlit v komentáři k Yesudianově Sebevýchově jogou, a protože je zde nebudu opakovat, chcete-li pochopit následující výklad žalmu 24, musíte se napřed seznámit s uvedeným esoterním významem Genese.

Žalm 24: Hospodinova je země se vším, co je na ní

1. *Davidův žalm.*

Hospodinova je země se vším, co je na ní,
svět i ti, kdo na něm sídlí.

2. To on, základ na mořích jí kladl,

pevně ji usadil nad vodními proudy.

3. Kdo vystoupí na Hospodinovu horu?

A kdo stanout smí na jeho svatém místě?

4. Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí,

ten, kdo nezneužije mou duši,

ten, kdo nepřísahá lstivě.

5. Ten dojde požehnání od Hospodina,

spravedlnosti od Boha, své spásy.

6. To je pokolení těch, kdo se na jeho *vůli* dotazují.

Ti, kdo hledají tvou tvář - *toť* Jákob.

-Sela-

7. Brány, zvedněte výše svá nadpraží,

výše se zvedněte, vchody věčné,

ať může vejít Král slávy.

8. Kdo to je Král slávy?

Hospodin, mocný bohatýr,

Hospodin, bohatýr v boji.

9. Brány, zvedněte výše svá nadpraží,

výše je zvedněte, vchody věčné,

ať může vejít Král slávy.

Kdo to je Král slávy?

Hospodin zástupů,

on je Král slávy!

-Sela-

Výklad:

Žalm navazuje svým významem bezprostředně na text Genese, kapitola první až třetí a pak čtvrtá, verš 1-2:

I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla a porodila Kaina. Tu řekla: "Získala jsem muže, **a tím** Hospodina." Dále porodila jeho bratra Ábela. Ábel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal zemědělcem.....

Žena opravdu uvádí Boha do stavu a prostředí, ve kterém jediném může nastat návrat ke vědomí o Bohu, ale jen za podmínek naznačených ve 24. žalmu.

Nemyslete si, že prozrazují nějaké tajemství. To nelze prozradit ze zvláštního důvodu, který můžete snadno pochopit. Kdokoliv čte vnitřní (esoterní) smysl tohoto žalmu, ale nedá se bezodkladně do následování toho, co pochopil, zůstává mrtvý, jako by vůbec neslyšel a nepochopil. Ocitl se

teprve ve stavu Evy, která sice pochopila, co se stalo, ale nevyvodila z toho důsledky.

Zůstaňme napřed u Evina pochopení. Dobře věděla, že dítě, které se jí narodilo, se ničím neprovinilo z toho, čím se provinila ona, a že toto dítě patří Bohu, jako "země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí".

Eva, která ještě věděla, že padla z ráje, se ve své paměti totálně liší od naší nynější zapomnětlivosti. My jsme přece všichni padli z ráje, a to v okamžiku, kdy jsme narozením z matky přišli na tento svět, ale nikdo z nás si na ráj nevzpomene, leda tak - a to je také vzpomínka na ráj - že si přejeme být blažení a hledáme ráj po celý svůj lidský život, a dokonce, pokud jsme křesťansky věřícími, si myslíme, že se po fyzické smrti do něho můžeme vrátit. Okolo Evy se líčí daleko vyspělejší pokolení, než jakým jsme my. Jsme snad ještě pokoleními, která se dotazují na vůli boží? Jsme ještě Jákobem? A co je to hledání Tváře boží?

Ta kapitola ze života Jákobova, kdy Jákob jde splatit svůj dluh Labanovi, se vyznačuje tím, že Jákob, aby se s Labanem usmířil, posílá k němu před sebou po částkách všechna svá stáda a služebnictvo, až nakonec zůstane sám v noci na břehu říčky Jabboku a rozhodne se, že se i sám Labanovi obětuje, čili vyprázdní se od sebe. Jákob je předobrazem člověka, který se správně dotazuje po vůli boží. Vlivem toho se mu objevuje Bůh jeho víry a Jákob s ním zápasí a boj vyhrává. Tak Jákob bojovně hledal pravou tvář boží a proto ho Bůh nazval bojovníkem božím, hebrejsky Israelem. Kdybychom chtěli pochopit smysl této historie, museli bychom si ji doplnit minimálně o funkci manžela Evy, starého Adama a našeho malého já a dojít až k pochopení funkce nového Adama, Ježíše Krista, našeho pravého Já.

Pokračuji však úmyslně jen ve zkratce uvedené Mojžíšem. Na dětech Eviných, a těmi jsme my, se chce, abychom fakticky **uznali**, že patříme Bohu i se zemí, na které jsme se narodili. Do tohoto uznání se musí dorůst. Nestačí být přesvědčen, že tomu tak je, čili nestačí pouhá víra. My se totiž se svou vírou můžeme přesvědčit jen o tom, že jsme dětmi božími. Proto žalm označuje dvě nutná povznesení ducha nad tuto úroveň víry. Obě místa jsou označována slovem "Sela". Všimněte si jich.

Napřed k tomuto prvnímu Sela. Opakuji: Jsme my opravdu pokolením těch, kteří se dotazují na vůli boží? Nejsme, protože ani naši rodiče, ani my jsme se dosud nedotazovali po vůli boží. Ježíš jedinečně odpovídá na otázku, kdo jsou ti, kteří se dotazují po vůli boží, že jimi nejsou pouzí zvědavci, nýbrž všichni, kdo se snaží plnit vůli boží. A to je správný způsob dotazování. Tak se dotazoval Jákob. Není jiného způsobu tohoto dotazování.

Jak je možno plnit vůli boží, po které se teprve dotazujeme a tedy ji neznáme? Žalmista dobře ví, že i bez této znalosti něco musíme plnit: "mít čisté ruce a ryzí srdce, nezneužívat mou (= Boží) duši a nepřisahat křivě".

Před prvním Sela jsou tedy vyjmenovány podmínky, bez kterých se nemůžeme stát Jákobem, bojovníkem božím, Israelem. Ještě snad z těch podmínek je nesrozumitelná jedna: "kdo nezneužije mou duši". Také tak zvaná **naše** duše je duší, která patří Bohu, a když s ní nenakládáme jako s boží duší, nýbrž jako se **svou**, zneužíváme tím Jeho, boží vůli, ke službě sobě, místo abychom jí sloužili Bohu. Žalmista je opravdu důsledný. Běžný člověk tedy zneužívá duši, takže nemůže dojít požehnání Hospodina,

spravedlnosti od Boha, své spásy. Člověk svým postojem brání boží spravedlnosti, aby vešla. Ve verších sedmém až devátém se pak tento požadavek, aby se Bohu nebránilo vejít, opakuje dvakrát a velmi konkrétně. "Zvedněte **výše** svá nadpraží, **výše** se zvedněte, vchody věčné." Čtete pozorně, že jsou v nás věčné vchody. Král tedy nepřichází zvnějška, nýbrž z věčnosti právě těmito vchody.

Dovídáme se tedy, že v člověku jsou vchody věčné, tedy nikoliv teprve stvořené, existující teprve od stvoření. O čem to ví Eva? O čem to ví žalmista? Ten kus země, který známe jako lidského tvora, má schopnost být nositelem věčných vchodů, kterými, pokud jsou umístěny ve smrtelném těle živého člověka, může vejít Král. Jsme-li však už Jákobem, ptajícím se po vůli boží, musí být tato podmínka dovršena další, zvednutím nadpraží. Tedy v pomíjejícím lidském těle máme k dispozici věčné nadpraží vchodů pro Krále, pro nikoho jiného. Je v nás věčně připraveno pro Věčného. Nemýlíte se ve svém pocitu, jako byste četli indické pojednání o lotosech (čakramech), které je třeba otevřít. Někteří Indové je otevírají prastarou technikou, starší než je tento žalm. Ale žalmista nám neradí, abychom se uchylovali k technice, nýbrž k vlastnostem, na které ukazuje v předešlých verších a které vyvolává. Ejhle, žebřík Jákobův. Ejhle, zranění Jákoba na patě, ke kterému by bylo nedošlo, kdyby byl Jákob nezápasil s Bohem. Ejhle, ono záhadné v Genesi uvedené prokletí hada: "Mezi tebe a ženu položím nepřítelství, a mezi símě tvé a símě její. Ono ti (rozuměj hadovi) rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu." (Gen III, 15). Jak není výběru. Hadí síla má hlavu skrčenou na konci páteře. Je-li tato překážka rozdrčena, rozuměj, otevřeno je toto nadpraží, tento věčný vchod pro Krále. Símě ženy rozdrtí hlavu hada. Tato síla je považována i v Indii za ženskou negativní moc, a právě pro svou negativní moc může mít vliv na otevření nadpraží. Tento žalm nám ukazuje, jakým jiným, způsobem než technikou lze otevřít nadpraží, poznáním, že naše duše je boží duší a tedy Bohu patřící. Stačí k tomuto otevření brány představa? Ano, stačí ve spojení soustředění na představu. To dokazují indické praktiky s Hadí silou, ale lépe jest, zařídíme-li se tak, jak radí žalmista ve verších, které následující po otázce: "Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? A kdo stanout smí na jeho svatém místě?" A podmínky jsme si už vysvětlili. Tedy žádná technika, nýbrž konkrétní všestranně odlišné počínání od zneužívání boží duše.

Nás může překvapit, že aktivita hada v ráji a aktivita ženy v ráji, že obě tyto aktivity jsou trpné povahy. Smiřte se s tím, že věčný vchod má nadpraží, a to musí teprve dočasný člověk zdvihnout do výše, aby jím mohl vejít Král. K metafyzické zkušenosti o Bohu a s Bohem nemůže dojít pouhým souhlasem, nýbrž konáním obsaženým ve verších před prvním Sela. A to je souhrn násilí, které člověk koná a kterým je království boží dobýváno.

Víme-li dnes, vlivem pokroku vědy, že během těhotenství ženy člověk padá z ráje a tento pád dovršuje, měli bychom také s Evou vědět, že tím chytáme Boha do sítí časného tvora. Že člověk "má" Boha v sobě, a to nám pak umožňuje, abychom násilím dobyli království boží. Ze žalmu 24. pak víme, co všechno musí člověk učinit, aby Bůh **měl** člověka, čímž ho **učiní vědomě věčným**.

Nezapomeňme na důležité upozornění, vyplývající z těchto faktů: Člověk na přechodu do vědomě žitého věčného života se nesmí stát ani čistě činnou, ani čistě trpnou bytostí, nýbrž bytostí harmonicky vybavenou jak trpností tak aktivitou.

Exoterně bylo používáno žalmů k vyvolávání andělů, tj. vlastností božích. Všechno, co je na zemi, je boží. I naše lidské vlastnosti jsou svým způsobem božské. Jenže u Boha jsou tyto vlastnosti dokonalé. Vyvolat je, anděly, tím, že jim jdeme vstříc maximálním mravním vzepětím, jak nám radí žalmista, to je nezbytným předpokladem toho, aby místo lidské vlastnosti tu byl anděl, dokonalá boží vlastnost. O takto zdokonalených vlastnostech mluví Ježíš při maximálních požadavcích: "milovat budeš z celého srdce, z celé duše, z celé mysli a veškerou silou". Toto celé je vždycky něčím propůjčeným. Člověk jasně poznává, že by takové úplnosti nebyl schopen. Ale židovská existenční cesta radí ke krajnostem, a bez krajností není tou specificky existenční cestou, která se snaží celou propůjčenou existencí vracet se k Bohu. Nastane pak situace, ze které přichází Bůh jako Král. V době Davidově se vládlo absolutisticky. V tom smyslu musíme rozumět slovu Král. Kralování boží je na této cestě ukazatelem tak jistým, že cesta se stává absolutně bezpečnou, pokud je člověk Králi bezvýhradně oddán a jeho poslušen. Jestliže člověk uzná, že všechno na tomto světě je boží, stačí to k tomu, aby začal pociťovat vládu boží, a ta se stupňuje tím rychleji, čím je člověk méně vypočítavý, a čím méně něco dělá proto, že je to záslužné. Poučme se z podobenství o hřivnách, v němž se služebníci vzdávají nejen svěřeného, ale i jimi nahospodařeného. Tato cesta je tedy otevřena i pro člověka, který netouží po spáse.

I jiné žalmy mají předepsány Sela, a s těmi se má zacházet obdobně jako se žalmem 24. Sela se mají propojit, protože ať je jich kolik chce, mají vždy v témže žalmu jediný návodný smysl. Opakují jej, aby aspoň v tomto žalmu neunikl pozornosti.

První Sela je spojeno s druhým takto: Jákob se vzdává všeho svého a v noci u potoka Jabbok se vzdává dokonce sebe i se svou lidskou představou o Bohu a tímto způsobem vítězí nad Bohem, kterého si zbudoval člověk podle svého obrazu. Tehdy v něm může začít kralovat pravý Bůh jako Král, a také tam vládne tak dokonale, že božímú bojovníku ani nenapadne, aby v něčem překážel jeho království. Naopak zdvihá nadpraží svého nitra, aby Král mohl volně vcházet do jeho nitra. Srovnejte s Ježíšovým životem a zvláště s událostmi na kříži, s Hradem nitra sv. Terezie z Avily a s výrokem sv. Pavla: "Dělej pro bližního jako pro Boha."

Nejdůležitější vysvětlivky:

Dnes už se těžko dovedeme vžít do způsobu myšlení např. Jákoba a jeho vrstevníků. Už tehdy metafyzická zkušenost tak upadla, že věřili doslovnému znění Genese i s trestajícím Hospodinem. Tomu musela být aspoň čas od času učiněna přítrž. Proto směl Jákob přemoci Boha podle chybných lidských představ. Bůh se nikdy nerozešel se svým stvořením, neboť je stále tvoří, udržuje a zpět k sobě přijímá.

Kdo bere Evu a jejího manžela Adama jen jako historické osoby, a jen jako takové, nebo především jako takové, ten uměle zavírá uši a oči před slyšením a viděním Pravdy. Nám do toho nic není, a není pro nás rozhodující, zda pisatel Genese nebral Evu a Adama jako snadno pochopitelné symboly vnitřního vývoje člověka. My, chceme-li pochopit, co se tam říká, musíme jak Evu tak Adama považovat za symboly, které se týkají našeho nynějšího života a jej vysvětlují po vnitřní stránce.

Eva narozením dítěte "měla Boha" v tom smyslu, že v dítěti byl a je připraven žebřík do nebe, do stavu věčného, vědomě žitého života. Lidské dítě tedy není "jako jeden z nás věčných", ale má možnost se jím stát. Eva nebyla ve stejném postavení jako její dítě, pokud se cítila provinilou proti vůli boží, a takovými provinilci jsme dnes všichni, protože zneužíváme duši, kterou máme od Boha, pro sebe. Představa o vině je též velmi vážnou překážkou u vchodu pro Krále. Je to nadpraží, které musíme zvednout, zdvihnout, aby Král mohl vejít.

Vchody pro Krále jsou žebříkem, po němž lze stanout na svatém místě Hospodinově: Indové říkají, že máme v sobě čakramy (lotosy), které máme otevřít, a tím se můžeme dostat až k vědomí vlastní nesmrtelnosti. Ty vchody mají být v páteři, lépe řečeno v něčem paralelním s páteří, v sušumně. A protože sušumna je nehmotné podstaty, jsou i čakramy v ní stejně nehmotné. Nikdo jimi nemůže hmotně projít, ani Král. Je to symbolická mluva, a kdo nemá zkušenosti s otevíráním čakramů, ten jí nerozumí. Vchodem Krále je tedy jeho příchod do našeho vědomí. Uchyluje-li se někdo k otevírání vchodů technikou, ne přímo životem a jeho přirozenými možnostmi, podceňuje život jako celek a volí exkluzivní cestu stranou proudu života.

Aktivita ženy v ráji je trpné povahy. To si už dnes dobře a snadno domyslíme, když víme, kdy se to děje v ráji, že v matčině těle během těhotenství. Ráj je lůnem pozemského života, ale ničím víc. Lůnem časoprostoru s veškerým jeho obsahem je Bůh. Z něho se všechno rodí, ustavičně a do něho se všechno ustavičně vrací, jakmile to dohrálo svou zprostředkovatelskou úlohu.

V židovském národu je zakázáno znázorňovat Boha, neboť to se tam považuje za modlářství. Původem tohoto názoru je výrok v Genesi a pak vítězství Jáкова nad Bohem vytvořeným lidskou představou, i když tato pomůcka se ukázala být, jakmile byla poražena, velmi užitečnou.

Proč je Hospodin Králem slávy? Tady mluví žalmista o své zkušenosti. Sláva vstoupivšího Boha je tak velká, že převyší i nejzávažnější události v lidském životě. Sláva ta totiž svým obsahem je Mocí, která přemáhá člověka tak dlouho, dokud je Bůh přítomen v našem vědomí. A když odejde, stesk po něm je tak velký, že by se člověk utrápil, kdyby neměl po ruce prostředky, jak ho přimět k návratu. A tak během celého lidského života království boží násilí trpí a násilím je dobýváno. Rozvojem těchto návštěv se však příchod Krále stává samovolný a nečekáný. Tato fáze vývoje je v Ježíšově životě znázorněna zmrtvýchvstáním a nanebevstoupením. V lidském životě znovuzrozením z vody a z Ducha.

Plzeň, 29. 11. 1987

Historie konfrontace dvou výkladů

Domluvil jsem se s paní D. Novákovou dne 15. 10. 1987 po své přednášce pořádané pro ČSČK v Plzni, že mně pošle seznam titulů přednášek dr. Emmeta Foxe, kterého jsem dosud znal jen jako vynálezce Zlatého klíče. Podle nadpisů kapitol v knize s jeho přednáškami, které konal v USA a ve Velké Británii, jsem si vybral 24. žalm, který jsem dosud nikdy

nečetl. Paní N. podle domluvy přeložila z angličtiny Foxovu přednášku o 24. žalmu a slíbila mi, že mi překlad pošle, jakmile já jí napřed pošlu svůj výklad téhož žalmu. Pak mne vybídla, že má výklad žalmu již přeložen, abych odeslal svůj výklad. Slíbil jsem, že výklad provedu jen na úrovni spojovací. Podle znění Zlatého klíče jsem předpokládal, že Fox provedl svůj výklad na úrovni osvěcovací, také už proto, že mluvil k velkým zástupům věřících. Svůj výklad jsem poslal 30. 11. 1987 a od paní N. jsem dostal její překlad Foxe obratem pošty dne 2. 12. 1987. Tento překlad následuje.

Jen ještě pro zajímavost: Fox je žákem Mulfordovým, a ten zase žákem Vivekanandovým. před nimi už byl jen Ramakrišna, učitel Vivekanandův. Fox přednášel v USA a ve Velké Británii a své hlavní přednášky vydal knižně. Jako kazatel měl obrovský úspěch.

Dr. Emmet Fox: Věčné brány (Žalm 24.)

Prostřednictvím celé bible jsme poučováni o tom, že dosažení harmonie, to je zdraví, zdaru a štěstí, je Boží vůle stanovená pro člověka. Protože dokud člověk nedosáhne všestranné harmonie - nevyjadřuje Boha, a vyjadřovat Boha je lidský osud.

Dvacátýčtvrtý žalm je velkou rekapitulací na tento námět. V jedinečné biblické řeči vysvětluje harmonii, která je pravým smyslem spasení. Analyzuje mistrovským střihem, jak jenom bible dovede, příčiny, které způsobují harmonii. Žalm je svou literární formou velkolepou básní v próze o pěti slokách. První verš tvoří stručnou a přitom vyčerpávající výpověď velkého metafyzického zákona. Uvažme, co skutečně říká, nebo jinými slovy, přeložme použité technické termíny do běžné frazeologie moderního života.

Počáteční verš tvoří jeden z nejznámějších výroků v Písmech.

"Hospodinova je země a plnost její. Okrsek země a ti, kteří na něm přebývají."

Tato slova jsou ustavičně citována při různých příležitostech, při kterých zřídka kdy podávají svědectví o nějakém duchovním porozumění jejich pravého významu. V nejhorším případě jsem je slyšel jako pokus o útěchu tváří v tvář smrti nebo při velkém finančním neštěstí. Samozřejmým závěrem se zdá být, že jestliže všechno náleží Bohu, pak je On oprávněn zničit cokoliv se mu zlíbí bez ohledu na pocity lidstva. V nejlepším případě se tato slova vykládají ve smyslu zbožného, ale poněkud nejasného uznání Boha jako hlavního zdroje všech našich potřeb. Samozřejmě, i to nejnejasnější poznání této základní skutečnosti je lepší než vůbec žádné. Ale dokud nedospějeme k definitivnímu vědeckému pochopení významu tvořícího základ slov, nebudeme mít z nich žádný skutečný prospěch.

Domnívat se, že Bůh, velká příčina, sama Podstata, by mohl způsobit nebo dokonce schvalovat smrt nebo neštěstí, je hluboký omyl, který leží u kořenů všech našich starostí. A pro tělesný rozum je charakteristické, že takto převrací text, kterým před většinou ostatních textů bible vysvětluje skutečný

zákon Života a Zdaru. Tento tělesný rozum, jak jej nazývá Pavel, není samozřejmě nic jiného, než náš vlastní omezený a nevědomý způsob myšlení. Neznáme-li zákony života nebo nerozumíme-li jim, to nemůže popravdě změnit tyto zákony. Ale může, a také skutečně způsobuje nám utrpení a ztráty všeho druhu - dokonce přináší víru ve smrt samotnou - nejsou-li tyto způsoby myšlení opraveny.

Klíč ke správnému porozumění této první sloky nalezneme ve dvou stěžejních slovech "Hospodin" a "země". A tady, na samém začátku výkladu se musíme pozastavit a zeptat se sami sebe, co rozumíme slovem "Hospodin". "Boha, samozřejmě," řekneme, a je to pravda. Ale v Bibli zpravidla slovo Hospodin znamená Boha ve zvláštním smyslu v nás přebývajícího Krista. Naši vlastní pravou totožnost. Božskou Jiskru - onoho Já Jsem. Tímto způsobem tento verš konstatuje jednou provždy, že "země", která jak víme, je všeobecný pojem zahrnující v sobě celé naše vyjadřování nebo projev, je pod soudní pravomocí onoho Já Jsem. Nuže, všechno trápení jakéhokoliv druhu skutečně vzniká z víry, že "země" je podrobena moci některé vnější síly nebo zákona, který je schopen ovládat ji nezávisle na "Já Jsem", nebo právě tak ji i zničit. Ale zákon Jsoucná je, že člověk je obrazem a podobou Boha a plně vládne nad všemi svými poměry - nad všemi - a náš žalm zdůrazňuje tento podivuhodný fakt přidáním slova "svět" (v kralické bibli "okrsek země") a že "oni v něm přebývají". Naše země, která je naším světem, až do všech podrobností našich životů, je skutečně pod vládou naší a je obdělávána nebo neobdělávána naším slovem.

"Neboť on ji na moři založil a na řekách upevnil.

Kdo vstoupí na horu Hospodinovu? A kdo stane na místě svatém jeho?

Ten kdož je rukou nevinných a čistého srdce, kdož neobrací duše své k marnosti a nepřísahá křivě."

Hora Hospodinova, nebo svaté místo jeho, znamená realizaci Boha. Je to onen živý, skutečný pocit Přítomnosti, tato podivuhodná zkušenost bezpečnosti a radosti, která je opravdovým mírem, který překonává všechno rozumové pochopení. Když někdo toho dosáhne, ví opravdu, že všechno je v pořádku, a že nic mu nemůže nijakým způsobem ublížit. V těchto dobách má také zázračnou sílu pomáhat ostatním a uzdravovat je. Tento stav mysli je skutečně jedinou věcí, která je hodna vlastnění, protože má-li ji kdo, má vše. A nemá-li ji, nemá nic. Dosažení tohoto stavu je předmětem našich modliteb a duchovních cvičení. Není to nic menšího než svrchovaná moc, která je nám slibována v Genesi. A zde nám bible důrazně tuto pravdu připomíná a také nás poučuje, jak ji dosáhneme. Je to skutečně "svaté místo", protože nic poskvrněného nás tam nemůže postihnout. Nemoc, chudoba a hřích tam nemohou vstoupit. Můžeme říci, že si ani nemůžeme být vědomi, že takové věci existují, pokud jsme v tomto stavu mysli, a jakmile si uvědomíme, že nejsou skutečné, zmizí v nicotě.

Inspirovaný pisatel pak pokračuje, aby nám řekl, jak se máme povznést do tohoto podivuhodného stavu vědomí, a je nádherné povšimnout si, že toto vědomí je založeno na moři a upevněno na řekách. To znamená, že lidé jako my, se všemi druhy těžkostí a potíží, jsme těmi pravými lidmi, pro které byl tento slib určen a že přes všechny své nedostatky můžeme je

dosáhnout. Neboť je založeno na vodstvech, a voda znamená, jak víme, vždy lidskou duši, vystavenou - čehož jsme si až příliš smutně vědomi - bouřím, potopám a někdy i smršťím. Vidíme tedy, že není ani nejmenšího důvodu, abychom pozbyvali naději jen proto, že naše současné uskutečňování důkazu se zdá být velmi ubohé, a že se nám zdá, že úplně postrádáme duchovní sílu. To však nevádí, protože vysoké vědomí je postaveno právě tak na rozbouřených mořích jako jsou tato. "Mnohá vodstva nemohou uhasit Lásku, ani ji nemohou zátopy utopit." Když nám toto bible oznámila, což činí téměř na každé stránce, že Boží spása je pro kohokoliv a pro každého, "pocestný, ač pošetilý, nemůže tam bloudit", žalmista pokračuje dále svým obvyklým praktickým způsobem, aby přesně vysvětlil, jak si máme počínat. Říká, že pro tento velký úkol potřebujeme nevinné ruce a čisté srdce, a že nesmíme obracet své duše k marnosti a nepřisahat lstivě. Tyto instrukce jsou zcela jasné a vyplatí se nám prostudovat je v některých podrobnostech.

Především podle logického pořadí přichází potřeba čistého srdce - "Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou." Domnívám se, že je to pouze celoživotní důvěrný styk s tímto prohlášením, který nás zaslepuje tváří v tvář před jeho obrozující důležitostí. Snažme se teď na chvíli vmyslet se do věci, o které se zde mluví. "Budou viděti Boha". Pomyslete si, co to musí znamenat, a pomyslete si, zda nějaká cena, kterou byste zaplatili, by mohla být příliš vysoká za tuto zkušenost - vidět Boha. Nuže bible to slibuje za určitých podmínek pocestným jako jste vy nebo já, že mohou vidět Boha. Samozřejmě, jak jistě víte, nesporně tu nejde o "vidění Boha" fyzickým zrakem, jako když člověk třeba vidí dům. Fyzickým zrakem může člověk vidět jen fyzické věci a Bůh je Duch, a duchovní věci musí být poznávány duchovně. Duchovní vnímání není také záležitostí postřehnutelných obrysů a povrchů, jak je tomu u fyzického zraku. Duchovní vnímání je přímá duchovní zkušenost, v níž vnímající a vnímaný se stanou jedním. Protože viděti Boha znamená - pokud naše omezená a znetvořená řeč může vůbec vyjádřit - uskutečnění dokonalé bytostní jednotky s Boží Dobrotou samou.

Ale kdo jsou "čistého srdce"? V biblickém vyjádření obvykle slova "čistý" a "čistota" se neomezují na fyzickou čistotu, na absolutní podstatu, jakou ona je, nýbrž mají širší význam, aby v sobě zahrnuly svobodu, zbavenou každého druhu omylu a omezení. Veškerý omyl vzniká z toho, že věříme v možnost jiné příčiny než je Bůh, a tak v podstatě čistota znamená dokonalou oddanost víře v jednu jedinou, všeobjímající Všemohoucí Příčinu, která je naprosté dobro - Bůh, Otec náš na nebesích. Věřit v Boha jako v jedinou Příčinu a odmítat úplně každé právo na nějakou nižší příčinu. Nepřipustit sílu důvodů jiných příčin, takových jako je počasí, mikroby, lékařské zákony člověkem stanovené, nebo zákony chudoby nebo úpadku. Odmítnout připuštění skutečnosti, že lidstvo je omezeno časem a prostorem a vůči vnějším jevům "vynášet správný soud", a držet se Jediné Příčiny - to je čistota.

V bibli srdce obvykle znamená to, co nazýváme podvědomou myslí a je to naše podvědomá mentalita, kterou musíme vykoupit a očistit. Udržovat mentalitu vědomě oddanou Jediné Síle, je pouze polovina bitvy, ačkoliv je to první a proto důležitější polovina. Druhá polovina je očistit a převychovat podvědomí z omylů, které se tam nahromadily během času. Provádíme-li tuto práci poctivě, dříve či později dosáhneme okamžiku, kdy budeme opravdu mít čisté srdce v plném biblickém významu, a potom budeme viděti Boha. Ježíš

dosáhl tohoto stupně, když řekl: "Kníže tohoto světa přišlo a nenašlo ve mně nic", čímž mínil, že jeho podvědomí bylo tak očištěno, že žádné omezující myšlenky nemohly mít na Něj nějaký vliv, ačkoliv v jednom čase byl "pokoušen ve všech věcech tak, jako jsme my".

Očišťování duše nejen od větších hříchů, které každý rozpozná, ale i od tisíce a jednoho ústupků omezené víře, která naplňuje každodenní lidský život, je jedna a jediná cesta ke svobodě. Je to podivuhodný začátek, když přijmeme duchovní základy svrchovanosti Boží. Ale jen tehdy, když jsme začali aplikovat tuto pravdu i v každé skutečné drobnosti našich životů, den po dni - tehdy skutečně začneme mít výsledky. To je mít "čisté ruce". Ruka je vždy síla manifestace nebo vyjádření, a dokud naše vyjádření - naše celodenní myšlení - není "čisté", tak říkajíc duchovní a pravdivé, nemáme čisté ruce a nemůžeme očekávat, že vstoupíme na podivuhodnou "horu Hospodinovu".

Tato podivuhodná lekce se dosahuje opakováním v lehce pozměněné formě, jak je zvykem v hebrejské literatuře. Takto je nám řečeno, že vykoupen a spasen je ten, kdo neobrací svou tvář k marnosti - jiným způsobem řečeno, ten kdo neočekává své štěstí v projeveném namísto v Příčině, nebo věří většímu množství příčin než této Jediné.

Lstivě přísahat je připojit svou důvěru k omylu, že jste ve skutečnosti přesvědčeni, jako mnoho dalších lidí, že zlo je pravdou.

"Ten přijme požehnání od Hospodina a spravedlnost od Boha, spasitele svého.

Toť jest národ hledajících jeho, hledajících tváře Tvé, ó, Bože Jakubův."

Mnohým se bude zdát, že očišťování srdce nebo vykupování podvědomí bude dlouhý a obtížný úkol, ale nesmíme zapomínat, že když se modlíme, je to Bůh, kdo pracuje, a ne my, a že ony úkoly pro nás obtížné a nemožné Jemu nepůsobí žádné potíže. Budete-li používat sílu Slova

k prohlášení, že Bůh vás očišťuje, že Bůh vás osvobozuje, užasnete, jak zdánlivě nemožné potíže budou překonány. Jak staré zvyky myšlení odpadnou a nové přijdou. A to proto, že přijímáte svou spravedlnost nebo správné myšlení od Boha. "Hledali jste jeho tvář" a podle velkého Zákona musíte začít vyjadřovat něco z Jeho podstaty, poněvadž vždy rostete shodně s tím, o čem rozjímáte.

"Pozvedněte, ó brány svršků svých. Pozdvihněte se vrata věčná, aby mohl vejít Král slávy.

"Kdož je ten Král slávy? Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník.

Pozdvihněte, ó brány svršků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vejít mohl Král slávy.

Kdož je ten Král slávy? Hospodin zástupů, toť jest Král slávy. Selah."

Tato třetí sloka je slavnou výpovědí o síle modlitby. Není přehnané, řekne-li se, že je to patrně nejslavnější hold síle modlitby, jaký kdy byl sepsán. Brány a dveře vždy symbolizují porozumění. Nepatrná myšlenka ukáže jasnou logiku tohoto symbolu. Vrata nebo dveře jsou místem, kudy vcházíme

či vycházíme z města, z domu, do polí, z jednoho pokoje do druhého atd. Jinými slovy to označuje změnu vědomí. Místo, na kterém se kdykoliv nacházíte, je ve skutečnosti stav vědomí, ve kterém se nacházíte v daném okamžiku, a co známe jako pohyb prostorem z jednoho místa na druhé, z Evropy do Ameriky, nebo z jídelny do obývacího pokoje, je ve skutečnosti dílčí změna vědomí. Samozřejmě, jediná změna tohoto druhu, která má skutečnou hodnotu, je absolutní změna, která je způsobena vzrůstem v porozumění Pravdy, a pokaždé, když získáme takovýto vzrůst, vstoupíme na nový stupeň na Cestě.

"Pozdvihněte své svršky, ó vy brány", je dramatický způsob, jak nám říci, že jen když dosáhneme vyššího stupně pochopení, Král slávy - živá realizace Boha, o kterou usilujeme - může přijít do našich duší. Je řečeno, aby brány a dveře pozvedly své vrcholky, to jest, aby se staly vyššími (vznešenějšími). Aby nemohl vzniknout prostor pro nedorozumění o mocném významu poselství, je nám pak řečeno, abychom se zeptali sami sebe, kdo je Král slávy a za kým stojí. A je nám důrazně připomenuto, že On není nikdo menší než Hospodin a že On je silný a mocný v bitvě. Ne tedy loutkový panovník, nýbrž válečník, a bitva, kterou on svádí, je samozřejmě naše bitva za překonání hříchu, nemoci a smrti.

Básník uzavírá znovuzjištěním, že síla, se kterou se spojujeme v modlitbě, je Bůh zástupů, což je biblický termín pro aspekt Boha jako Síly.

Tyto biblické modlitby (vědecké počínání si) nejsou pouze literárními cvičeními, nýbrž jsou to metody s přesným smyslem, že způsobují změnu vědomí. To znamená, že je téměř bez užitku, pročteme-li jednu z nich a pak ji odložíme. Modlitba (ve zvláštním smyslu vědeckého, správného počínání) jako je tento žalm, by měla být přečtena mnohokrát pomalu. Během čtení byste měli často udělat přestávku, abyste se stali na okamžik vnímavými a dali tak možnost inspiraci, aby do vás pronikla. Nedělejte tyto přestávky příliš dlouhé. Ustaňte na okamžik, delší nebo kratší, podle toho, jste-li pomalými nebo rychlými mysliteli, a potom, jestliže nic nepřijde, pokračujte ve čtení.

Vždycky, když čtete v bibli, vkládejte, tak říkajíc, mezi řádky myšlenku, že Bůh vás inspiruje. To je způsob, jak dostat přímo osvícení o učení bible z první ruky. Pamatujte, že vysvětlování bible jinými lidmi, jakkoliv mohla být užitečná a povzbuzující, nemohla být nikdy tak cenná jako ta, která dostaneme sami pro sebe. Bible nám dá novou a podivuhodnou znalost, která bude přímo doléhat na naše osobní a soukromé potíže a problémy, jestliže jen vy to umožníte osvojením si správného postoje mysli.

Jestliže se vám zdá, že vaše obvyklé metody vědecké modlitby, zabývající se problémem, nepřinášejí výsledky, je dobré na čas v nich nepokračovat a pracovat místo toho výlučně pro inspiraci. To se může provádět otevřením bible namátkou a čtením jakéhokoliv textu, na který padne váš zrak. Jestliže vás nezajímá stránka, na které jste bibli otevřeli, pokuste se někde jinde a pokračujte v tom, dokud nenajdete něco, co vám poskytne nové světlo. Všimněte si pečlivě, že je to změna ve vědomí, kterou nyní hledáte, změna, která vám umožní modlit se svěžeji a účinněji a být citlivěji vnímavým. Nyní nehledáte přesné praktické směrnice. Neberete vyslovování jakéhokoliv textu doslovně jako směrnici pro vaše chování,

protože takováto praxe snadno končí pověřčivostí. Je to litera bible, která zabíjí, duch je, který oživuje.